

Renáta NAVRÁTILOVÁ

Láaska s vůní cappuccina

Román
o druhých
šancích a lásce
po rozvodu

Copyright © Renáta Navrátilová, 2026
© Grada Publishing, a. s., 2026

Renáta NAVRÁTILOVÁ

Láska s vůní cappuccina

Román
o druhých
šancích a lásce
po rozvodu

Kapitola první

Je konec. Definitivní. Po třiceti letech. Nevím, jestli mám brečet, že jsem tak dlouho zůstávala v něčem, co mě pomalu ničilo, nebo slavit, že jsem se od něčeho tak toxického odřezala. Zajímalo by mě, jestli náš vztah vypadal vždycky takhle, nebo jestli jsme se k nezdravému soužití pracovali. Posledních pár let jsem netoužila po ničem jiném než se osamostatnit a postavit se zpět na vlastní nohy. Možná to přirovnání zní divně – o to víc, když je člověku přes padesát, ale je to tak. Chtěla jsem znovu najít samu sebe. Vymanit se. Začít zase žít. Svobodně dýchat.

Poslední roky jsme se už nedokázali ani poslouchat, natož chápat. Dva lidé, kteří kdysi měli sny, touhy a společnou cestu, a nakonec zbyly jen zvyky, prázdnota a nepochopení. Diplomatically řečeno. Ve skutečnosti jsem ho nedokázala ani vystát. Vadilo mi na něm už úplně všechno – i to, jak dýchá. Natož když promluvil!

Za nejlepší chvíle jsem považovala ty, kdy se nacházel mimo domov. Smutné. Není snadné si vyřešit svůj život během několika týdnů či měsíců. Mně to trvalo víc než

deset let. Víc než deset let, než jsem konečně sebrala odvalu a udělala to. A teď je po všem.

Zhluboka se nadechnu a sáhnu po klice od mé oblíbené kavárny Cafe Hajek na třídě Svornosti. Hned, jakmile do ní vstoupím, udeří mě do nosu nezapomenutelná vůně čerstvě pražené kávy, skořice, vanilky a ještě něčeho, co nedokážu pojmenovat. Mám tu sraz s Helenou a Alčou. Dřív jsme bývaly nerozlučná trojka. Alespoň tak tomu bývalo na základní škole. Jak se však ukázalo – práce, rodina a spousta dalších povinností nás rozdělily relativně snadno a rychle. V kontaktu jsme však zůstaly celé roky a většinou se alespoň jednou ročně scházely.

„Tak co?“ začne Helena s úsměvem. „Jak si užíváš svůj nový status... rozvedená žena?“

Pokrčím rameny: „Přirovnala bych to k tomu, když ti po třiceti letech sundají sádku. Strašně to svědčí, ale hlavně vůbec nevíš, jestli ještě uneseš vlastní váhu, i když se na to člověk celou dobu těšil.“

„To se poddá,“ odtuší Alča.

„Vypadáš dobře,“ konstatuje Helena. „Rozvod ti prospěl.“

„Vážně? Nepřipadám si tak. Jsem rozbitá, unavená a v hlavě mám prázdno,“ přiznám popravdě. Žádný pocit opojné euforie se nekoná. Možná mi to ještě nedošlo. Možná mi to dojde, až se pořádně vyspím, nebo až za týden či měsíc.

„Hele, a co jako čekáš?“ optá se Alča se šibalským úsměvem. „Že po třiceti letech se zvedneš, zahodíš exmanžela jako použitý papírový kapesník a hned se z tebe stane bohyně v džínách?“

Neubráním se smíchu. Prohlédnu si své tmavě modré rifle. „Ale já jsem bohyně v džínách, ne snad?“

„Samozřejmě že jo,“ přitaká Helena.

To už je u nás obsluha kavárny a všechny tři si shodně objednáme horké maliny.

„Já to pořád říkám, že manželství dělá ze dvou lidí jednoho a záleží jen na tom, který z těch dvou to bude,“ vrátí se k původnímu tématu Helena.

„Bohužel je to tak,“ potvrdí Alča. „Teda ve většině případů. Určitě existují i výjimky.“

„Myslíš?“ zeptám se pochybovačně.

„No jasně. Můj šéf je s manželkou už pětadvacet let, pořád se vodí za ručičky a na firemních akcích vrkají jak dva holoubci.“

„Vážně?“ nevěří jí Helča.

„Fakt!“ potvrdí. „Dokonce jí do práce občas nosí kytky.“

„V tom případě má beztak milenku a hryže ho svědomí,“ má v tom jasno Helena.

„Řeřicha a milenku, jo? Tak o tom dost pochybuju.“

„Hele, a jak je na tom máma?“ obrátí se na mě Alena.

„Zatím se to docela dá, ale bojím se, co bude, až nemoc pokročí do dalšího stádia. Přece jen už není nejmladší.“

„Když jsme u toho věku,“ přeruší nás Helena. „Víte vy dvě, že v dubnu bude sraz ze základky? Psala mi Magda Hrušková. Chceme spolu dát dohromady celý ročník.“

„Celý ročník? Jako i ty exoty z béčka?“ zeptám se podezřívavě.

„Jo, dokonce i je,“ potvrdí. „Vidíš, to mi připomíná, že ten blbec Kudrna má prý vlastní masokombinát nebo co. Prý začal podnikat a strašně se mu daří.“

„On, jo?“ zapochybujeme s Alčou souhlasně. „Vždyť skoro nedodělal základku.“

Helča jen pokrčí rameny: „Tohle se ke mně doneslo.“

„Radek tam bude taky, nevíš?“ zajímá se Alča.

Při jejích slovech se napřímím a se zájmem se podívám na Helenu.

„Netuším,“ přizná. „Možná. Proč?“

„Co si pamatuju, tak z nich byl nejhezčí a taky nejchytřejší,“ odpoví.

To jednoznačně, potvrdím v duchu. Je to už tak dávno, kdy jsem ho viděla naposledy. Od té doby, co jsem nastoupila na střední, jsem o něm neslyšela. Poslední, co si pamatuju, je, že se dal k vojákům.

„Kdy že ta akce přesně je?“ zeptám se.

„Třetí dubnovou sobotu. Pošlu ti pozvánku do mejlu.“

Přikývnu a odtáhnou se od stolku, abych udělala prostor servírce, která nám už tu dobrotu nese.

Horké maliny se zmrzlinou a se šlehačkou posypanou drcenými oříšky vypadají báječně. Je pátek, pět odpoledne, měla bych se víc hlídat a míň mlsat, ale dnes na to z vysoka kašlu. Vždyť slavím rozvod! Slavím to, že jsem se konečně oprostila od toho velkého těžkého balvanu, který mě táhnul ke dnu a bránil mi se volně nadechnout. Moje oblíbené cappuccino, které si k tomu objedná, taky rozhodně nepatří k nízkoenergetickým nápojům. Tuhle energii do večera rozhodně nespálím. Ach jo, kdybych tak mohla vypnout mozek, aby mi nekazil ten prožitek, kdy jsou moje chuťové pohárky v extázi, to by byla paráda. Proč se téměř nikdy, když hřeším, nedokážu zbavit výčitek? Proč si to prostě neužiju? Nesnáším se za to, ale nedokážu odolat.

Stejně je to paradox. Chlap s nadváhou je prostě chlap s nadváhou, kdežto ženská je automaticky zanedbaná a bez sebekázně. Když má pupek muž, je to šéf. Když mám pupek já, je to selhání životní filozofie, projev slabé vůle

a hrozba civilizačních chorob v jednom. On je socha Buddhy. Já jsem... no, prostě jenom větší.

„Na co myslíš?“ všimne si mé zahloubanosti Alča.

„Na to, že bych měla konečně zhubnout.“

„Kalorie z rozvodového poháru se nepočítají. Po těch se nepřibírá.“

Jejím tvrzením si nejsem úplně jistá, proto večerní venčení Kodiaka protáhnu. Prolezeme celé přilehlé i vzdálenější centrum Olomouce včetně Čechových a Smetanových sadů. Na to, že je konec března, je venku stále dost zima. Naštěstí jsem na módu moc nedbala a zabalila se do teplého dlouhého kabátu.

* * *

Zatímco většina normálních lidí o víkendu odpočívá a řeší si vlastní záležitosti, já se v sobotu odpoledne začnu chystat do práce. Předtím ještě připravím mámě léky, které si má sníst společně s večeří, a kápnu jí do každého oka jednu kapku. Někdy mám pocit, že se mi život smrskl do krabiček na léky a rozpisů směn. Kdy mám mít čas na vlastní život? Nejdřív se člověk staral od rána do večera o děti a teď, když vyrostly, přišla péče o rodiče. V mém případě o mámu. Táta totiž zemřel na infarkt už před pěti lety. Proč mé nitro čím dál častěji zaplavuje pocit, že mi můj život v jednom kuse utíká mezi prsty? Kdy se to zastaví? Kdy konečně začnu žít? Jako by pořád bylo něco důležitějšího než já samotná.

Zkontroluju, jestli má dost vody, jestli jí funguje dálkové ovládání na televizi a jestli má v dosahu mobil a na krku tlačítko přivolávající první pomoc. Všechno jako vždycky.

„Telefon máš nabitý a večeri připravenou pod poklopem na stole. Hlavně si nezapomeň vzít léky,“ předávám jí instrukce.

Potom se rychle vysprchuju, stáhnou vlasy do culíku a spěšně se obléknu. Na mobilu zkontroluju, kolik je hodin a všimnu si zprávy od Nely. Posílá fotky z Vietnamu. Oddychnu si, je v pořádku. Když vám dítě odcestuje na konec světa, bojíte se o něj každou minutu, zároveň ale doufáte a přejete si, ať se mu nic nestane. Ještě že existují moderní vymoženosti jako třeba chytré telefony a aplikace, přes které se snadno dají odesílat zprávy a fotky.

Když si v předsíni obouvám boty, zaslechnu seshora hádku. Je to už po několikáté za ty čtyři měsíce, co jsem tu. *Chudák dítě*, pomyslím si. Nestíhám, nemůžu si dovolit poslouchat, navíc se to nedělá, přesto by mě zajímal důvod jejich zvýšených hlasů.

Jipka na interně není žádný wellness. Je to jiný svět. Svět, kde se někdy zázraky dějí potichu – a často se nedějí vůbec. Cestou do práce si v hlavě přehrávám jména pacientů z předchozí služby. Noční. Dvanáct perných hodin. Nechápu, jak si někdo může myslet, že se na noční spí, když já si většinou stěží stihnu odskočit na záchod.

Jsem zvědavá, jaká bude dnešní směna. V šatně mě udeří do nosu směs dezinfekce. Převlékání mi trvá sotva pět minut.

„Super že jdeš ty,“ vydechne Lucka, kolegyně, která končí denní. „Na dvojce leží Kvasnička. Tys ho už, myslím, měla...“

„Ten s jaterní cirhózou, co křičí, že ho chceme otrávit čajem?“

„Jo, přesně ten. Dneska si myslí, že mu dáváme injekce plné nemrznoucí směsi. Prý aby ho už nikdo nenašel.“

Skvělý začátek.

Přeberu si od ní všechny pacienty a jdu se na ně mrknout. Fyzicky také zkontroluju infuze, pumpy, všechny lahvičky i nastavené průtoky. Vše sedí, jak má.

„Pane Kvasnička, všechno v pořádku?“

„Vy po mně půjdete taky, že jo. Jste stejná jak ty před váma. Víte vůbec, co ve mně je? Celý život makám a teď mě tu dusíte jako krysou.“

Zhluboka se nadechnu. Po dvou nočních už si to neberu osobně. Místo odpovědi mu upravím příkrývku a zkontroluju katétr.

„Jak to jde?“ zeptá se mě Pavel, mladý doktor, v deset večer.

„Jako obvykle. Jeden pacient na dvojce blouzní, druhý má teplotu a třetí nám čůrá do šuplíku. Takže v pohodě.“

Pavel se uchechtne. „Super, typická sobotní noc.“

„A to před chvílí volali z příjmu, že sem posílají dalšího bezejmenného s promile a záchvatem empatie.“

„Tak to je radost.“

„Přesně,“ potvrdím a jdu se na ten zázrak přichystat. Nohy si natáhnu až v jednu ráno, kdy se mi podaří dopsat zdravotní dokumentaci. Do půl páté odpočívám a pak začne opět cvrkot.

* * *

Probudí mě pláč. Nese se z patra. Není hlasitý, ale mívám lehké spaní. Rozlepím oči a cítím se pěkně rozbitě. Vždyť jsem spala sotva čtyři hodiny. Poté, co jsem přišla z noční, jsem nachystala mámě snídani, podala jí medikamenty, nakapala do očí léky na snížení nitroočního tlaku, proběhla

sprchou a padla do postele s tím známým pocitem, že čas nikdy není na mé straně.

Zvednu se z postele, nahmatám teplé ponožky a v noční košili jdu do kuchyně. Kodiak mi nadšeně běží vstříc. Mává ocasem jako metronomem. Podrbu ho za uchem. „Musíš vydržet. Mám hlad,“ oznámím mu a nakouknu do obýváku, kde sedí máma u televize.

„Ahoj mami, chceš udělat čaj?“

„Jo, jo, bylinkový.“

Mrknu na hodiny. „Obědvala jsi už, nebo se najíš se mnou?“ zeptám se a zamířím ke kuchyňské lince.

Máma se na mě zadívá tím svým zamyšleným pohledem, ve kterém chvíli něco hledá – snad vzpomínku nebo správnou odpověď.

„Jo, jo... už jsem měla,“ přikývne a rukou ukáže směrem k prázdnému stolu.

Ztuhnu na místě. Takže neobědvala. Krátce zavřu oči. Nemá cenu se hádat. Ne že by mi snad lhala, to ne. Máma věří tomu, co říká. Ve své hlavě ten oběd už dávno snědla. Možná ještě včera. Možná si to spletla s dneškem. Čas je pro ni už jen řeka, která teče všemi směry najednou.

„Dobře,“ řeknu tiše a raději zapnu konvici. „A dáš si se mnou alespoň polívku?“

„Polívku? Proč? Vždyť jsem ti říkala, že jsem už jedla.“

„Já vím, já vím,“ uklidňuju ji. „Znáš mě, nerada jím sama. Jenom trochu bych ti nabrala.“

Máma zakývá hlavou. Beru to jako ano.

Mrknu do dávkovače na léky. Kolonka poledne je plná. Kodiak se mezitím rozplácne na podlahu, hlavu si položí na práh a trpělivě čeká.

Z poličky vytáhnu sáček s bylinkovým čajem a dám ho do hrníčku s nápisem *Nejlepší máma na světě*. Ten hrnek jsem jí koupila už před lety, tehdy mi to připadalo jako roztomilý dárek. Dneska ve mně vyvolává zvláštní smíšené pocity. Lítost, únavu, vinu... a taky útržky vděčnosti. Že tu ještě je. Že ji pořád můžu obejmout. S mámou to zatím není tak špatné. Je poměrně soběstačná. Jen hodně zapomíná, někdy je popletená, jindy zmatená. Nevyžaduje neustálou péči, ale dozor ano. Aby pravidelně brala léky, navštěvovala lékaře, taky špatně chodí. Staří je holt náročné.

Po obědě Kodiakovi připnu na obojek vořítko, teple se obléknu a vyrazíme do ulic nadýchat se mrazivého odpoledního vzduchu.

Vydáme se do parku. Mám to tam nejradši. Naštěstí se nachází jen deset minut chůze od místa, kde bydlíme. Kodiak to tam také miluje, se záplem očichává každou lavičku a lampu, jako by ji před ním označkovala celá smečka psích celebrit.

Přemýšlím, co s volným dnem. Měla bych nakoupit a mohla bych vzít mámu alespoň na malou procházku kolem bloku. A taky bych měla začít cvičit. Léto se nemilosrdně blíží. Ne že bych se potřebovala zrovna akutně někomu líbit, to vůbec ne. Popravdě na to nemám pomyšlení, chlap rovná se komplikace a já jsem upřímně ráda, že jsem se zrovna jednoho zbavila. Ale chtěla bych se cítit dobře ve svém vlastním těle. A taky se chci stavit za Beníkem. Třeba mi ho moje skoro snacha půjčí.

Pak si spočítám počet aktivit na část odpoledne a kousek večera a hned je mi jasné, že všechno stihnout nemůžu. Něco bude muset počkat. Samozřejmě že cvičení absolutně nemám kam nacpat. Vůle je, ale není čas.

Cestou na nákup zavolám synovi Jakobovi. Bydlí sice v bytě v patře nad námi s partnerkou a jejich synem, ale nedovolím si přijít k nim na návštěvu neohlášená. Monika – matka mého vnoučka a moje potenciální snacha – to totiž nemá ráda. Nechtěla bych si ji poštvat proti sobě, proto se snažím respektovat nepsaná pravidla. Jedním z nich je i to, že neakceptují návštěvy bez ohlášení. Já se k nim ovšem nechci nakvartýrovat na celý zbytek dne, ale ráda bych si malého Beníka vzala k sobě o patro níž.

„Ahoj Kubi, nechci vás rušit... Myslíš, že bych si mohla na chvílku vzít malého?“ ptám se opatrně do telefonu.

Chvilka ticha.

„Moment, zeptám se Moniky,“ odpoví syn. V pozadí slyším tlumené hlasy a pak Moničin přezíravý tón, který znám už nazpaměť.

„Jo, můžeš si ho vzít,“ ozve se Jakob.

„Skvělé, kolem páté si ho vyzvednu,“ odpovím a cítím úlevu.

Snažím se být přesná.

„Benedikte, babička,“ zavolá Monika, která mi otevře. Vlasy má sčesané do uhlazeného culíku a vypadá, jako by právě vystoupila z katalogu „nepřeháněj to s emocemi“.

Snažím se neprotočit panenky. Benedikt. Kdo může dát dítěti jméno Benedikt?

„V šest hodin mu dej svačinu. A prosím tě, jenom ne žádný cukr.“

„Neboj, žádné dorty ani bonbony,“ usměju se a pomůžu malému, který se ke mně s jásavým výskotem řítí, obléct se do svetru.

Benedikt. Bože můj. Ne že by to bylo vyloženě ošklivé jméno, ale... BENE-DIKT?

V hlavě mi naskočí automatická úvaha, jak to asi probíhá ve školce: Tobiasi, pojď si pro pastelky. Norberte, nezlob Adrianu. Jonáši, netahej Izabelku za copánek. Benedikte, neházej tím jídlem! Xavere, umyj si ručičky! Evelíno, do knížky se nekreslí!

Vypadá to, že čím víc se lidé bojí být obyčejní, tím víc cpou dětem nevšední jména.

Já jsem Lenka. Obyčejná Lenka. Žádná Eliana, Zoja ani Aria. Když jsem před třiceti lety čekala Jakuba, výběr jména byl jednoduchý: buď Petr po dědovi, nebo Kuba, protože to znělo normálně. Ani mě nenapadlo uvažovat o něčem jako Maxmilián, Theodor nebo nedejbože Azrael. Ale teď? Teď kdyby Monika mohla, pojmenuje druhé dítě podle nějaké severské runy nebo hlavní postavy z Netflixu. Jednou jsme se na to téma bavily – nebo spíš jsem naivně zapředla rozhovor – a bylo mi suše řečeno, že jméno Benedikt v něm bude podporovat jeho individualitu a vést ho k vnitřnímu klidu. No jistě. Ve čtyřech letech vnitřní klid.

Když mě ale Beník na schodech obejmě, v tu chvíli mě napadne, že na jménu vlastně vůbec nezáleží. I kdyby ho pojmenovali Gargamel, měla bych ho ráda úplně stejně.

Vezmu ho za ruku a jdeme spolu dolů. Těším se na tyhle chvíle víc než na cokoli jiného. Přece jen něco dobrého mi můj rozvod přinesl. Díky tomu, že jsem se od Romana odstěhovala, můžu teď trávit daleko víc času se svým úžasným vnoučkem.

Lepší než sledovat jeho neustálé válení na gauči, poslouchat protivné mlaskání a nevhodné narážky.

Když vstoupíme do našeho bytu, Beník si sundá botičky a jako vždycky hlásí: „Jdu se pomazlit za babičkou!“ Ve svém věku nerozlišuje mezi slovy babička a prababička.

Mamka sedí v křesle u televize, a jakmile ho uvidí, rozsvítí se jí oči jako vánoční stromeček.

„Nazdáár Beníčku!“ pozdraví ho s úsměvem.

„Ahoj babi,“ žene se k ní.

Já už mezitím vytahuju z lednice vajíčka a mléko. Vzpomněla jsem si, že jsme kdysi s Kubou dělali bábovku podle starého rodinného receptu. Jako dítě ji měl hodně rád. Pořád má. Ten recept přežil dvě stěhování a jeden rozvod.

Beník brzy příběhne a vyleze na linku.

„Umyl sis ručičky?“

Zakroučí hlavou.

„Tak šup,“ pobídnu ho.

Za pár okamžiků je zpět, udělám mu na lince místečko.

„Já budu míchat!“ hlásí hrdě.

„Dobře,“ souhlasím a podávám mu vařečku. „A taky mě hlídej, abych se nepopletla a nedala tam sůl místo cukru, jo?“ usměju se.

„To už se ti stalo?“ podívá se na mě s dětskou důvěřivostí.

„Jednou jsem si omylem osolila kávu.“

„A vypila jsi ji?“ vyzvídá.

„Co ti budu povídat, nedalo se to pít.“

Ta představa Beníka pobaví a rozchichotá.

Uvědomím si, jakou radost mi tyhle obyčejné momenty přinášejí. Pohladím ho po vláskách, odvažuju ingredience a nechám ho, aby je vysypával do robota.

„Ten chlapeček je hodnej. Moc hodnej,“ ozve se z obýváku.

„To je, mami,“ potvrdím. „A šikovnej.“

Kapitola druhá

Denní směna je vždycky opruz. Budík mi zvoní ve čtyřech třicet. Bleskově vyvenčím Kodiaka, zkontroluju mámu, na stůl připravím lístek, ať si nezapomene vzít léky, a letím do nemocnice.

Tam si přeberu pacienty a hned začnu s hygienou. Dneska si pořádně máknu. Na dvojce mám ležáka, navíc zaintubovaného. K tomu, abych ho umyla, namazala, kompletně mu převlékla postel a napolohovala ho, budeme potřeba alespoň tři.

Když skončíme, vynoří se ve dveřích doktor Koudelka. Urostlý proplešatělý čtyřicátník.

„Dobré ráno, Lenko,“ pozdraví mě jako první a osloví mě jménem. „Udělala byste mi prosím kávu?“

„Minutku,“ požádám ho.

„Tak to mi zachráníte život. Ten pán z jedničky... no, asi se nám zhoršuje. Můžeme se pak na to spolu mrknout?“

Přikývnu.

„Espresso?“ otočím se na něj od kávovaru.

„Vy přesně víte, jak to mám rád,“ prohodí dvojsmyslně.

Zdvořile se na něj usměju. Koudelku moc nemusím. Přijde mi jako slizoun. Často má sexistické narážky. Kávu si zásadně nepřipravuje sám, i když by stačilo zmáčknout jedno jediné tlačítko na kávovaru a pod trysky umístit hrneček. Vždycky kvůli tomu musí někoho otravovat.

Vymluvím se na povinnosti a vrátím se k načaté práci. Když si zrovna ředím antibiotika, ozve se chodbou Lucčin hlas: „Lenko, pojď prosím na čtyřku!“

Zní to naléhavěji, než bych si přála. Okamžitě zamířím ke dveřím. Na boxu leží starší pán po cévní mozkové příhodě. Doteď stabilní. Když vstoupím, Lucie už stojí u postele, kontroluje tlak a má na čele drobnou vrásku, kterou tam mívá jen tehdy, když něco nehraje.

„Co se děje?“ ptám se.

„Najednou začal zrychleně dýchat, tvář mu trochu ochabla – podívej se na tu levou stranu. Tlak vylítl, saturace klesla. Podle mě další ataka,“ zašeptá sotva slyšitelně, aniž by znepokojila pacienta, který mezitím ztěžka polyká a mžourá zmateně kolem sebe.

Zkontroluju ho a zvednu oči k Lucii. „Jdu pro telefon a volám Koudelku, řeknu mu, že se stav zhoršil a potřebujeme ho hned,“ přikývnu.

„Pane doktore, ten pacient po mrtvičce na čtyřce, zdá se, že má další.“

„Tady si člověk ani to kafe v klidu nevypije,“ neodpustí si a otráveně vzdychne.

Tak si neměl brát služby ve špitále, chce se mi říct, ale nedovolím si to. Nejsem v pozici, abych mohla být hubatá nebo upřímně říkat, co si myslím. Bohužel.

Před obědem si na pár vteřin sednu k počítači, mrknu letmo na e-mail. Předmět: *Třídní sraz 9. A + 9. B – přípo-*

menutí mě zaujme. Aha. To už je vážně za dveřmi. Otevřu zprávu a vybafne na mě seznam jmen, z nichž jsem některá neslyšela víc než pětatřicet let. Vypadá to na hojnou účast, většina z nich potvrdila, že dorazí.

Zavřu e-mail a zkontroluju výsledky glykémie, zda už se načetly do počítače. Sraz počká.

* * *

Když pozdě večer poté, co unavená padnu do postele, sjížďím na YouTube videa, jedno mě zaujme. Vlastně je to náhoda. Mezi doporučenými videi uvidím toho kluka, kterého kdysi poslouchala i moje dcera. Měla ho nalepeného na skříní s tím jeho rozčuchaným účesem a pohledem štěněte. Já tehdy jen kroutila hlavou. Ondřej Brzobohatý. Dávný idol pubertáček. Ale zvědavost je potvora, tak kliknu.

Ondřej sedí u klavírního křídla, vlasy trochu delší, na tváři strniště. Prsty mu kloužou po klávesách s lehkostí. Hlas sametový, plný emocí. Už to není ten kluk ze skřínových plakátů. Stal se z něj muž. Musím připustit, že má charisma. Ne to prvoplánové, laciné, ale to hluboké a vyzrálé. Možná za to může i to, jak válí na piano, nebo i fakt, že umí hezky zpívat a intonovat.

Vím, že už jsem dávno v jiném životním stádiu než jeho fanynky, ale stejně mě mrazí v zádech, když zpívá píseň *Mám tá rád* od Karla Duchoně.

Ten chlap umí. Opravdu. Talentovaný muzikant, zpěvák, moderátor a ani nevím, co všechno ještě. Na vteřinu se přistihnu, že si všimnu i jeho vrásek – kolem očí, úst, na čele. Stárne. Každý stárne. Jemu to navíc sluší. Vypadá dobře. Schválně si ho najdu. Je jen o jedenáct let mladší než já.

Najednou pocítím hořkou pachut' v ústech. Kde jsem byla já, když se rozdával talent? Kde? Celý život jsem si přála umět zpívat, hrát na nějaký hudební nástroj nebo tančit. Jenže ani jedno se neobejde bez toho, aniž by člověk zvládnul rytmus. A ten já absolutně nemám. Nikdy jsem ho neměla. A i když jsem se ho snažila při hodinách flétny a klavíru natrénovat, úspěšná jsem nebyla. Učitelé v lidové škole umění nade mnou zlomili po pár letech hůl. O zpěvu ani nemluví. Neumím intonovat, pracovat s hlasem, výšky nevyzpívám vůbec, můj hlasový rozsah čítá sotva pět tónů.

A tak tu ležím, civím na Ondřeje a říkám si, že život je vážně nespravedlivý. Někdo dostane talent, krásu, sluch a ještě mu to sluší. A já? Já mám schopnost rozpoznat leda všechny druhy fleků na prostěradle a z paměti vyjmenovat, kolik léků má ten a ten pacient na noční. Ubohá bilance. Proč někomu leží u nohou celý svět a jinému, jako by se vzdaloval?

* * *

Ve čtvrtek mám noční a v pátek i o víkendu kupodivu volno. Teda ne že by mě nedohonily povinnosti. Těch mám nad hlavu. Musím na nákup, uvařit, uklidit celý byt, vyvenčit Kodiaka a mámu objednat k lékařům. Abych z toho nezešilela, odpoledne jsem se domluvila na kávičku s Helenou. Alča bohužel nemůže.

„Musíš mě zachránit!“ vyhrkne na mě Helena poté, co si usednu do pohodlného křesílka ve francouzské cukrárně NM Desserts na ulici 1. máje. Zkoušíme ji dnes poprvé. Doporučila mi ji kolegyně v práci. Na první pohled vypadá útulně.

„Já? A jak?“ podívám se.

„Půjdeš se mnou na speed date.“

„Na speed co?“ ptám se zmateně.

„Na speed date. To je takové randění u stolečku v kavárně. Střídají se před tebou na židli muži a každý má vyměřený čas, jak tě upoutat. Na konci organizátorům řekneš, který tě zaujal. Když je shoda, propojí vás,“ vysvětluje.

„Ale já nechci randit. Netoužím po vztahu.“

„A myslíš, že já jo?“ zazubí se na mě kamarádka. „Dva rozvody mi stačily. Chci sex! Dobrý sex! Hodně sexu!“

„A proč bych u toho měla být já?“

„No... nerada bych si začala s úplným magorem. A ty máš vnitřní instinkt, dokážeš lidi odhadnout. Musíš mi pomoci vybrat vhodného kandidáta.“

„A jak to mám asi udělat?“

„Prostě tam půjdeš se mou. Budeš se tvářit, že chceš randit. Nakonec nikoho neoznačíš, takže tě ani nikdo nebude moct kontaktovat. A spolu pak probereme toho, koho si vyberu já, a ty mi na něj řekneš svůj názor,“ plánuje.

„Obávám se, že máme naprosto odlišný vkus, takže ti asi moc nepomůžu.“

„Já prostě jen chci, když si někoho vyberu, abys mi o něm řekla, že to není úplnej úchyl, kterej mě někde zamorduje.“

„Jo takhle,“ pochopím konečně svůj úkol. „Snad je mají organizátoři nějak prověřený, ne?“

„No, snad maj, ale budu ráda za další názor.“

„Když já asi od pohledu nepoznám, jak výkonnej je chlap v posteli.“

„Tím se netrap. To já pak vyzkouším v praxi. Od tebe chci jen slyšet, že jsem si nevytipovala naprostýho úchyla.“

„A ty si myslíš, že to z té chvílky, kterou si s ním budu povídat, poznám, jo?“ pochybuju o jejích slovech.

„Prostě tam nechci jít sama,“ řekne Helena rázně.

„Vybraly jste si?“ připluje k nám servírka s úsměvem na rtech.

Zahloubám se do jídelního lístku a zběžně přejezu sekci nápoje. „Dala bych si domácí malinovou limonádu.“

„A já limetkovou,“ doplní Helča.

„A k tomu?“

„Pro mě ten pistáciový cake,“ objednám si.

„Pro mě čokomalinu, prosím. A espresso.“

„Udělej to pro mě, prosím,“ žadoní Helena.

Nechce se mi tam. Nechce. Ale nakonec Helče svou účast přislíbím. Nevím, jestli je to tím božsky lahodným dezertem, který vypadá jako nějaké umělecké dílo, nebo tím, že do mě drahá kamarádka hudruje tak dlouho, až se podvolím. O nic přece nejde, uklidňuju se. Alespoň nebudu věčně sedět zavřená v bytě.

* * *

„Tak jsem byla v té cukrárně, o které jsi posledně tak básnila,“ sdělím Kristýně, když se s ní po několika dnech sejdu na směně.

„Super, že? Podle mě tam mají nejlepší zákusky v celé Olomouci.“

„To jo, dala jsem si pistáciový cake a byl opravdu vynikající, ale ty ceny...“

„Já to neplatila,“ zazubí se na mě má pětadvacetiletá kolegyně a pohodí blondatým culíkem. „Někdy tam mu-

síš vyzkoušet i snídaně. Mají tam famózní vejce Benedikt, lepší jsem snad nejedla.“

„To věřím, ale pochybuju, že si tam někdy zajdu ve snídaňovém čase.“

„A proč ne? Já miluju brunch.“

Nechce se mi jí vysvětlovat, že nepocházím z generace, která by na snídaně chodila do restaurací či kaváren. Obvykle si doma v kuchyni namažu rohlík s paštikou nebo s máslem, šunkou a sýrem. Velmi vzácně si připravím míchaná vejce nebo si dám bábovku s kávou.

Nestihnu ale ani zakroutit hlavou, když se otevřou dveře do sesterny a vejde doktor Doležal. V ruce hrnek s kávou, v druhé desky a výraz, který napovídá, že náladu dneska nepřinesl.

„Dobrý den,“ pozdraví jen tak do prostoru, aniž by se na někoho konkrétně podíval.

Kristýna se narovná a přestane scrollovat iPhonem.

„Jak je na tom pan Malina?“ zajímá se.

Rychle si vybavím diagnózu pacienta – alkoholická cirhóza, hypertenze a pravděpodobně i nějaká dávka úzkosti, kterou si léčil litry alkoholu.

„Nic moc. Brzy se u něj rozjedou abstinenční příznaky. Když jsem ho naposledy kontrolovala, zdál se mi ještě v pohodě.“

„Předepíšu mu benzodiazepin. A pan Konečný?“

„Ten prý v noci dvakrát zvonil, protože se mu zdálo, že slyší škrábání myši pod postelí,“ informuje ho Kristýna a mrkne po něm.

Doležal se za to na ni usměje. Jakmile se ten starý protiva vzdálí, sednu k počítači a rychle zkontroluju e-mail. Ještě než stihnu dočíst nadpis zprávy z Eonu, zazvoní mi mobil.

„Ahoj mami, stalo se něco?“ spěšně vezmu hovor.

Její hlas je zadýchaný, jako by právě běžela. „Nemůžu najít brýle. Nevíš, kam jsem si je dala?“

„Jsou v obýváku na konferenčním stolku,“ odpovím automaticky. „Ráno jsem je tam viděla, když jsem ti podávala kapky.“

„Tam nejsou,“ oponuje okamžitě, lehce podrážděně.

„A dívala ses pořádně?“ zeptám se trpělivě.

„Dívala,“ zazní téměř dotčeně. „Není tam nic!“

„A v kuchyni? U hrnečku?“

„Tam jsem se dívala taky. Všude jsem se dívala,“ mumlá a já slyším její těžké kroky.

Hovor trvá skoro dvacet minut, než se je mámě podaří najít. Jsem za to ráda. Jinak by byla schopná mi volat do práce ještě několikrát.

„Díky, zlatíčko. Já už fakt blbnu,“ přizná.

„Neblbneš. Jenom máš doma moc věcí,“ těším ji.

„Jo... nebo málo očí,“ hlesne a zavěsí.

Sotva položím mobil na stůl, hned začne znovu zvonit. Tentokrát je to Jakub. Zvednu ho okamžitě.

„Čau mami,“ ozve se jeho hlas, zní unaveně a rozhozeně. „Hele, mám trochu průšvih. Volali nám ze školky – Ben má horečku. Máme si pro něj přijít.“

„Ale já dnes až do šesti sloužím,“ bráním se.

„To nevádí. Chtěl jsem tě poprosit, jestli bys nám ho zítra a pozítří nepohlídala.“

„Monika nemůže?“ ptám se, i když tuším odpověď.

„Zítra má školení, prej to nemůže zrušit. A já musím doprojektovat jeden most. Nejpozději do pátku musím dokumentaci odeslat, jinak bude firma platit penále. To opravdu nemůžu dělat s malým na klíně.“

Rychle se podívám na rozpis služeb. „Zítřka mám volno a pozítří jdu na noční. Museli byste být tak do pěti doma.“

„Pozítří je pátek, to nevím, jestli stihnu, možná budu pracovat do noci. Ale Monika by to stihnout měla. Řeknu jí to.“

„Dobře, tak mi ho ve čtvrtek ráno přiveďte, nebo se mám pro něj stavit?“

„Ne, dovedu ho, jak pojedu do práce.“

„Budu s tím počítat.“

„Jsi nejlepší. Fakt díky, mami.“

„Dej za mě Beníčkově pusinku a pozdravuj ho ode mě.“

„Budu. Tak zítřka. Ahoj mami.“

Hlasitě si povzdechnu. A to jsem si chtěla zítřka v rámci redukční diety jít poprvé zaběhat a taky do obchodu koupit něco na sebe na ten třídní sraz. No nic. Alespoň si malého užiju.

Kapitola třetí

V životě jsem se musela smířit se spoustou věcí – například s tím, že ne všechny sny se člověku splní. Vždycky jsem si přála mít dům s prostorným kuchyňským koutem, který by byl propojený s obývacím pokojem, kde by v zimě praskal oheň v krbu. Chtěla jsem mít velký masivní dřevěný stůl s minimálně osmi židlemi, kde bychom se všichni scházeli – moje děti, jejich partneři, vnoučata. Abych mohla péct, smažit, dusit a s radostí prostírat. Sledovat, jak si povídají, smějí se, diskutují, mluví jeden přes druhého. Místo toho od narození bydlím jen v bytech, o velké kuchyni nemluvě.

V Třebíči jsme měli stůl nalepený na zeď, kde se pohodlně usadili pouze dva lidé a nepohodlně další dva. Stejně, jaký by to mělo smysl mít dům s vysněným stolem? Nela si udělala bakaláře a odešla do zahraničí, jako by ji tu nic nedrželo. A vlastně – možná ani nedrželo. „Co tady?“ řekla mi naposledy. Mladí dnes chtějí cestovat, poznávat svět, nevázat se a užívat si. Přeju jim to. Za nás takové možnosti nebývaly, ale uvítala bych i trochu zodpovědnosti. Dnes je všechno o seberealizaci, žít si svůj sen, poslouchat svou

intuici. Jako by se vztahy a závazky daly vždycky odložit na později, až se to víc hodí. Kuba se sice usadil poměrně brzy, ale rozhodně ne úplně plánovaně. Monika otěhotněla dřív, než si vůbec stačili ujasnit, jestli k sobě patří. Zařídili si byt, žijí nahoře, a i když to není žádná pohádka, funguje to. Alespoň v to doufám. To, co občas seshora slyším, mě zrovna neuklidňuje.

Kuba na mě zazvoní i s malým Beníkem o půl sedmé. Otvírám ještě v pyžamu.

„Ahoj mami. Tady je malej, v batůžku má léky. Monika ho odpoledne vyzvedne. Já budu asi dělat zase do noci,“ předává mi ho v rychlosti. Vidím na něm, že je ve stresu a spěchá.

„Dobře,“ přikývnu a natáhnu se k malému. „Ahoj Beníku, jakpak ti je?“ Pohled na jeho skleněné oči mě donutí sáhnout mu na čelo. Obrátím se na Jakuba. „Kdy měl naposledy léky?“

„Nevím přesně. Dával jsem mu Nurofen, mohla být tak jedna ráno.“

„Myslím, že má zase horečku. No nic, změřím ho. Ty chvátej do práce, ale hlavně opatrně, ať se ti nic nestane.“

„Dík, mami,“ loučí se se mnou.

Vezmu malého do svého pokoje a uložím ho do postele. Nerada bych, aby nakazil mámu. Do podpaží mu strčím digitální teploměr a za několik desítek sekund z jeho displeje odečítám třicet osm celých sedm desetin stupně Celsia. Nic dramatického, ale rozhodně ne ignorovatelného.

Z batůžku vytáhnu léky a vydám se do kuchyně pro hrneček, do kterého připravím Beníkovu oblíbenou šťávu, a hned poté postavím vodu na čaj.

„Bolí tě něco?“ ptám se Beníka.

Pokrčí rameny: „Nevím.“

„Otevři pusinku, podívám se ti do krku, jo?“

Krk i mandle má lehce zarudlé, jazyk bíle povlečený. Uzliny zvětšené nemá. Uvidíme, co se z toho vyklubuje.

Aplikátorem mu podám sirup, a protože má ruce i nohy jako kus ledu, zabalím ho do peřiny, přisednu si k němu a starostlivě ho pohladím po čele: „Papal jsi už něco?“

Zakroučí hlavou.

„A hlad nemáš?“

„Ne.“

„Dobře. Babička teď zajde do obýváku pro knížku a pak ti přečte pohádku, zkus usnout a odpočinout si. Až se ti uleví, připravím ti nějakou mňamku, jo?“

Beník slabě kývne.

Tiše se z pokoje vykradu a zamířím do obýváku. Máma sedí na gauči zabalená v dece a v ruce svírá ovladač.

„Ty už jsi vzhůru?“ podívám se.

Otočí ke mně hlavu. „Jo. Zase mi nejde pustit zvuk na televizi,“ postěžuje si.

„Mami, je to tohle tlačítko,“ ukážu jí. „Mám ti to někam napsat?“

„To bys byla hodná.“

„Dobře, po snídani ti to napíšu na lísteček.“ Víím, že to ničemu nepomůže. Psala jsem to už několikrát. A nejen to. Taky to, jak se ovládá telefon, a spoustu dalších věcí. Máma ale ty moje krátké nápovědy vždy někam založí a nemůže je pak najít.

„Byl tu někdo? Zdálo se mi, že někdo zvoní.“

„Jo, mami. Mám tady Beníka. Je nemocný.“

„A proč ho nehlídá Monika?“ nakrčí obočí. Mámě to pořád někdy pálí.

„Monika musí do práce. A Kuba taky.“

„Chudák malej. Uvař mu čaj s medem a citronem. A oloupej mu pomeranč, jsou v lednici.“

Usměju se. „Už jsem ho uvařila. Teď jdu najít nějakou pohádkovou knížku.“

Nakloním se ke spodní polici seřazených knížek. Prohrabuju se známými hřbety, a když prsty narazím na ohmataný výtisk *Pohádek z mechu a kapradí*, na okamžik ztuhnu. Je to ta samá knížka, kterou jsem četla Kubovi a Nele. Tolikrát. Zním ty příběhy nazpaměť – jak Křemílek a Vochomůrka sázeli semínko, jak si stavěli houpačku, jak pomohli víle.

Najednou se mi před očima mihnou staré obrazy: Kuba v pyžamu s obrázkem traktoru, jak se ke mně tulí a zívá, a malá Nela, která vždy usnula po prvních dvou třech větách. Přejde mi to jako včera. A přitom je to víc než dvacet let.

S několika knihami se vracím zpátky do svého pokoje. Beník leží tiše, hlavičku má otočenou ke dveřím.

„Chceš pohádku o Křemílkovi a Vochomůrkovi, nebo raději o Brumdovi a Čmeldovi?“ zeptám se.

„Chci *Tlapkovou patrolu*.“

„Tu bohužel nemám. Přinesla jsem jen tyhle dvě,“ ukážu mu obálky. „Tuhle měl tvůj tatínek moc rád. Četla jsem mu z ní každý večer, když měl tolik let, co ty.“

„Tak tu,“ svolí Ben.

Otevřu knihu, posadím se na kraj postele a začnu číst hlasem, kterým jsem kdysi uspávala své děti. Je to neuvěřitelné, jak moc rychle ten čas běží.

Zhruba po půl hodině Beník skutečně usne a začne se potit. Využiju toho a skočím nachystat snídani do kuchyně. Tam už ale začala kralovat máma.